Horváth Péter

Egy papírkosár álmai

Sári úrral a borozó előtt

Sári úr barátom jó sorsra érdemes, finom ingei és jól szabott zakói vannak, pantallói mindig frissen vasaltak; zsebében fésű, gondosan formálja vele gyérülő, sárgából fehérre váltó hajzatát. Cipője makulátlan, miként a körme is. Komoly ember. A szanszkrit nyelv kiváló ismerője, ért fársziul, s még féltucatnyi nyelvben járatos. Rajong a keleti filozófiákért. Ha szól, megfontoltan fogalmaz; noha valójában elfogult, csakis a saját szemszögéből hajlandó szemlélni a világ dolgait. Kék szeme van, ezek pozsgás orcájának két oldalán foglalnak helyet, mindközönségesen, mint bárki másé.

És mégis különleges úr a Sári úr.

– Nem tudom megkülönböztetni az álmot a valótól – vallotta meg egy ízben nekem. – A Himalája egyik déli fennsíkján sétáltam – mesélte. – Hát, ahogy ott lépdelek a szépséges Katechu akácok között, majd kissé feljebb kapaszkodom a gesztenyésből a laurienleák közé vezető ösvényen, egyszer csak szembe jön velem egy szerzetes.

– Ó, nagytekintélyű Lin-csi! – köszönt. – Nagy szerencse és megtiszteltetés, hogy utadba kerülök.

Bolondnak vélem vagy vaksinak.

– Sári úr vagyok – óhajtom felvilágosítani.

– Tudom én, hogy apáturam képes ezernyi alakban megjelenni köztünk.

Igen elégedettnek látszott, nem akartam állapotából kizökkenteni. Ráhagytam, mentem tovább. Szegényes faluba értem, ott is Lin-csi-ként üdvözöltek. Egy vízhordó lány rám mosolygott.

– Még mindig szeretlek ám!

A falu fölött patak csörgedezett. Vizének tükrébe néztem. Lámaszőr csuhám helyenként rongyos volt, sarum szakadt, zsákom üres. Markomba vizet merítettem, ittam néhány kortyot. Ahogy felemeltem a fejem, a túlparton egy rókát pillantottam meg.

– Rég nem láttalak! – szólított meg a róka. – Mondd, hová lesz az elmúló idő?

– Sehová – mondtam neki.

Nem sokkal ezután felértem az Ég Palotájának közelébe. Mielőtt bekopogtam volna az érckapun, visszanéztem. Felhők ragyogtak alattam.

Emlékeim úszkáltak bennük, mint aranyhalak. Egyikük kiugrott a felhő vizéből, a vízhordó lánnyá változott.

– Neked táncolok, Lin-csi! Gyere vissza, megölellek!

Beléptem a kinyíló érckapun, s most itt vagyok.

– A Himalája messze van, Sári uram – mondtam neki.

– Messze – bólintott.

Aztán csak ültünk a borozó előtti rozoga padon, néztük az alattunk elterülő nagyvárost, ahol életünk java zajlott, és hagytuk, hogy az elmúló idő semmivé legyen.

Sóherek

– Tulajdonképpen én nő vagyok – súgta oda szerkesztőtársam az Ibolya presszó karzatán. Hatan ültük körbe a kerek asztalt. Főszerkesztőnk, kopott szűrű, sovány ordas, éppen azt fejtegette, milyen sokan olvassák az általunk szerkesztett lapot.

– Engem meg Horváth Péternek hívnak – súgtam vissza a magát asszonynak valló ezüstrókának.

– Budapesti illetőségű hajadon vagyok – felelte –, szülésznő.

– Szép foglalkozás – bólintottam.

– Na, igen – sóhajtott. – Hanem tudod – tolta közelebb puha orrát a fülemhez –, nekem nincs gyerekem. Pedig annyi csúnya nő él még rajtam kívül! Azokat miért igen, s engemet miért nem? Micsoda igazságtalansága ez a sorsnak!

Odébb húzódtam kicsi, az őrültség ragályos, azt mondják, éppen a fülbe érkező lehelet útján terjed leginkább. Jobbomon, nyitott szemmel, öreg rozmár szundikált.

– Mondtál valamit? – kérdezte.

– Nem – feleltem.

– Helyes – bólintott.

Egy üveg pezsgőt rendelt az ordas.

– És hét poharat hozzá! – intett a pincérfiúnak.

Sári úr is ott ült közöttünk.

– Száztizennégy olvasó?! – kurjantott. – Ezt valóban érdemes megünnepelni.

Szürke nyúl kapott a szón.

– Ünnepelni? – pislogott. – Majd a Kánanban!

– Hol van az a csehó? – kérdeztem. – Melyik kerületben?

– Frivol szavak – makogta szemrehányón, s megbántva kicsit. – És amiket írsz... – legyintett. – Nem féled az Istent?

– Már Ő is olvassa a lapot? – nevettem.

– Szerintem tematikus számokat kellene csinálnunk! – szólalt meg a velem szemközt tollászkodó, zöld madár.

– Politikusabbat! – dorombolt a kabátokkal teli fogas alatt kuporgó fekete macska.

– Én inkább a tudomány felé nyitnék – nyalta meg szája szélét a pöttyös béka. – Megérteni és megértetni végre Einstent!

– Abból főzünk, amink van – szólt főszerkesztőnk, a sokat tapasztalt, vén csikasz.

A pincérfiú meghozta a pezsgőt, letette elénk a hat poharat.

– A hetedik kié lesz? – pillantott körül.

– Azoké, akik nem lehetnek itt – közölte ősz ordasunk.

– A halottainkra gondol – súgta fülembe a fővárosi illetőségű hajadon.

– Barátaim! – emelte poharát az öreg ordas, miután a pincér mind a hét poharat teletöltötte, és távozott. – Várom a további remekműveket!

– Kitől? – kérdeztem.

– Tőletek! – bólintott. – Erre igyunk!

Mindenki kortyolt.

A nyúl prüszkölni kezdett.

– Mi van? – nevettem. – Cigányútra ment?

– Ez az! – csapott szavamra a fekete macska. – A kisebbségek helyzetéért kell szót emelni!

– És a tudatlanokért! – helyeselt a béka.

– No és a nők? – kérdezte Sári úr. – Rájuk nem gondoltok?

– Köszönöm – rebegte a szülésznő. – Ön igazi barátja a gyengébbik nemnek.

– Hagyjuk már a nemeket! – A nyúl felpattant. – Ideje volna végre igent mondanunk!

– Igen? – kérdeztem. – Mire?

A rozmár ismét felriadt mellettem.

– Már fizettünk? Mehetünk haza?

– Úton vagyunk – pillantott rá Sári úr. – Az álmok útját járjuk valamennyien. A Feledés Mennyei Csarnokában várnak ránk a lótuszok.

– Nem lófaszt akartál mondani? – kérdeztem.

– Ejnye, Péter! – szólt rám a rozmár. – Néha úgy viselkedsz, mint egy nyeretlen kétéves csikó. Pedig vén ló vagy már te is.

– Bocsánat – mondtam.

Farkasunk felállt, kabátjába bújt.

– Legkésőbb negyedikéig várom az új írásokat. – Hosszan kotorászott a bal zsebében. Két gyűrött papírpénzt, és némi aprót tett az asztalra. – Legyetek jók, ha tudtok. – Felhajtotta a gallérját, a lépcső felé indult.

Szedelődzködni kezdtünk mi is. Lekerültek a fogasról az öreg kabátok. A pincér megvárta odalent, amíg valamennyien elhagyjuk a presszót. Az ajtócsengő mindannyiunk után megcsendült, rekedten, mint egy lélekharang. A pincér fölloholt a nyikorgó falépcsőn, tálcára tette az üres poharakat, hóna alá csapta a pezsgősüveget. Körülpillantott, megvannak-e még a falak, felkapta a hetedik poharat, kiitta. Megszámolta, felmarkolta a pénzt.

– Viszontlátásra – morogta. – Sóherek.

Az ég vízcérnával öltötte magához a földet, ahogy a nyúl mondaná.

Esett az eső odakint.